

Lietuvių liaudies pasaka

Laimingas žmogus

Laimingas žmogus

Vienas karalius nuolatos sirgo liūdesio liga. Jokie vaistai jam nepadėjo. Kartą jis susikvietė visus išminčius ir prižadėjo pusę karalystės tam, kas jį išgydys nuo tos ligos.

Išminčiai, atėję pas karalių, galvojo galvojo ir nemokėjo pasakyti, kokia liga. Jie negalėjo parinkti ir vaistų, kurie ligoniui pagelbėtų. Taip jiems begalvojant, vienas ir sako:

– Reikia suieškoti tikrai laimingą žmogų, nuvilkti jo marškinius ir jais apvilkti sergantį karalių. Pamatysite, kaip jis tuojau išgis ir dar gyvens daug metų.

Karalius, išgirdęs tokį pasakymą, labai apsidžiaugė ir, nieko nelaukdamas, išsiuntė savo pirmuosius pasiuntinius į pasaulį ieškoti laimingo žmogaus.

Iškeliavę pasiuntiniai ilgą laiką klajojo po visokias karalystes, bet laimingo žmogaus jie nesutiko. Beklaidžiodami pasaulyje rado daug visokių žmonių: vienas turtingas, savo turtų galo nežino, gyvena taip, kad jį matant, rodos, nebėra laimingesnio, o paklausus apie laimę, pasisako esąs labai nelaimingas, dejuoja neturįs sveikatos, stiprybės. Kas yra sveikas, tas vargingas arba kitose nelaimėse paskendęs. Didelės šeimos tėvas dejuoja neištenkęs savo vaikams duonos, o bevaikiai tėvai norėtų turėti nors vieną vaikelį. Pasiuntiniai taip ir grįžo atgal, nesuradę laimingo žmogaus ir jo marškinių.

Karalius, išklausęs pasiuntinius, dar labiau susirgo. Jau niekas jam nebegalėjo padėti. Vieną kartą vėlų vakarą išėjo karaliaus sūnus pasivaikščioti. Liūdnas jis nukeliavo toli nuo savo namų ir vis galvojo, kaip čia pagelbėti sergančiam tėvui. Taip eidamas pro vieną aplūžusią trobelę, girdi viduje tariant šiuos žodžius:

– O, kaip gerai! Laimingai pabaigiau šios dienos darbus, pavalgiau, atsigėriau ir laimingas einu miegoti.

Karalaitis labai apsidžiaugė, suradęs laimingą žmogų. Tuoju tekinas parbėgo namo, pasiėmė kelis vyrus ir greit sugrįžo prie tos trobelės. Atsistojęs prie durų karalaitis liepė tarnams įeiti vidun, nuvilkti tam žmogui marškinius ir sumokėti tiek, kiek jis prašys, nors tai būtų ir maišas auksinių. Tarnai, įėję į trobelę, pasisveikino ir pasakė, ko nori. Dabar tas žmogelis, kurį karalaitis manė esant iš tikrųjų laimingą, pasisakė neturįs nė vieno marškinių, todėl ir negalėjo jų karaliui atiduoti.